

Lume ohver
Viveca
Sten

Rootsi keelest tõlkinud Ruth Laidmets

Nicole'ile ja Pierre'ile

Kui te poleks külla tulnud,
ei oleks me kunagi Åresse sattunud!

Proloog

Kui Sebbe Granlund keerab VM6, keset suusakompleksi asuva töstuki personali parklasse, kus ta suusahooajal töötab, katab maad ühtlane lumevaip.

Õues on kakskümmend miinuskraadi, kuid tundub külmem. Puuladavad on kaetud härmatisega, Åreskutani mäetipp paistab vaevu lumevinest välja. Eredalt valgustatud rada tekitab valgele lumele pikkade varjudega mustvalge maastiku.

Åres on just alanud talvehooaeg.

VM6-ni on lühike jalutuskäik, kuid autosoojus kaob kehast hetkega. Õhk ajab ninasõõrmed jäässe, kui Sebbe töstukiliini lukust lahti keerab. Kell on veidi üheksa läbi, pool kümme avatakse kogu kompleks ja selleks ajaks peab kõik korras olema. Töstukid avati hooajaks tavapäraselt detsembris, ent nõlvadel on veel vähe suusatajaid.

Masinavärgi käivitamiseks vajutab ta punast nuppu. Vaikusesse löikab vali helisignaal, siis läheb masinavärk tööle. VM6 on üks vanematest töstukiliinidest, istekohti on korraga kuuele inimesel. Ta silme eest möödub üks iste teise järel.

Sebbe võtab telefoni, et töstuki liikumise ajal Snapchati kontrollida. Istmed on kaetud öösel sadanud lumega, ta peaks minema välja ja selle maha pühkima, kuid pakane hoiab teda siseruumis.

Esimesel pooltunnil pole vahet, päike tõuseb alles kolmveerand kümme, enne seda pole kuigi paljud liikvel.

Sebbe pöörab pilgu mobiililt. Ta tähelepanu on köitnud mingi vari, võõras kuju ühel töstukiistmel, tundub peaaegu, nagu oleks keegi töstukiga alla sõitnud.

Ta püüab vaadata, kuid õues on endiselt kottpime. Iste läheneb pealminekukohale. Paistabki, nagu oleks keegi istme nurgas poollamavas asendis, kuid miski on sealjuures kummaline, hoiak vildakas ja kõssi-vajunud.

Tume siluett on liikumatu, kuigi tõstuk on peaaegu päral.

Sebbe tegutseb instinktiivselt. Ta vajutab stoppnuppu ja astub ruttu õue. Tõstukiiste jääb mõne meetri kaugusele rippuma. Järsu peatamise peale vajub inimene veelgi madalamale.

Sebbe jääb seisma, kuni aju vaatepildi endasse laseb.

See paistab kui mannekeen vaateaknalt. Samas mitte. Inimlikud jooned on olemas, kuid igasugunegi elumärk on kadunud. Kulmud ja ripsmed on kaetud lumekristallidega, nägu on kangestunud külmunud grimassi.

Nahk on sinakasvalge, huuled külmast kriipsuks tõmbunud.

Tõstukiiste kiigub korraks, millest piisab, et keha maha libiseks ja otse Sebbe jalge ette lumme kukuks.

Sebbe jõllitab jäätunud surnukeha, suu ammuli.

„Kurat,“ sosistab ta. „Mitte sina ometi.“

Esmaspäev, 9. detsember 2019

1

Metroojaamast oma Solna korteri poole kõndides ei õnnestu Hanna Ahlanderil vältida loppa kõnniteel. Vesi imbub tossudesse ja ta vannub, kui sokid märjaks saavad.

Rihm õlal soonib ja ta tõstab koti teisele õlale. Ta püüab mitte mõelda pärastlõunasele jutuajamisele oma ülemuse Manfred Lidwalliga, kuid endiselt kummitavad peas sõnad:

koostööraskused, allumatus, soovida jättev distsipliin.

Manfred ei salli teda silmaotsaski. Mees andis sellest väga selgelt mõista.

Kui Hanna vabatahtlikult uut teenistusk kohta ei otsi, teeb mees kõik endast oleneva, et temast vabaneda. Nüüd saadeti ta koju asja üle järele mõtlema. Manfred ei taha teda näha enne, kui pühad möödavad, ehk jaanuaris.

Kurku kerkib klomp, mõeldes, et ta peab lahkuma töölt, mis talle juhtunust hoolimata nii väga meeldib.

Vihmast märg asfalt imeb valguse endasse, maailm on värvunud hallidesse ja mustadesse toonidesse. Kümne päeva pärast on jõululaupäev. Peaks olema lumi ja miinuskraadid, taevast peaksid tasakesi alla keerlema pehmed lumehelbed.

Selle asemel taevast nutab.

Ükskõik, jõulumeeleolu on viimane, mis talle hetkel muret valmistab. Ta pole möödunud nädalatel piparkookidele ja adventiküünaltele mõeldagi jõudnud.

Juuksed kleepuvad raskete märgade vihmapiiiskade tõttu otsaesisele. Ta tõmbub kühmu, et vihm näkku ei sajak, kuid see tikub jope alla ning ajab ta lõdisema. Ta lisab koju jõudmiseks sammu, jalg vääratab ning ta võpatab. Viimased tunnid istus ta baaris ja jõi viinakokteile, peas ühed ja samad mõtted.

Miks ta ei võinud keelt hammaste taga hoida? Miks ta ei võinud käituda nagu kõik teised ja sulanduda?

Ta poleks pidanud küsima tolle puudulikult läbi viidud juurd-luse kohta, õnnetu Josefini kohta, kelle mees surnuks peksis.

Mees, kes juhtus olema kolleeg politseist.

Oleks Hanna vaid pea ära pööranud ja oma asjadega tegelenud, ei oleks ta sellesse olukorda sattunud.

Politseitöötajad on tõmbunud kaitsesse ja tema pole enam üks neist.

Ta näeb mõnesaja meetri kaugusel kodumaja välisust. Neljandal korrusel on kolmetoaline korter, mida ta Christianiga jagab. Aknas põleb tuli, see tähendab, et mees on kodus.

Ta igatseb mehe embuse järele, kuid ei tea, kas saab päevasest jutuajamisest rääkida, sellest, et Stockholmi politseijaoskond ja ülemus tahavad temast iga hinna eest lahti saada.

Ta ei mõista, kuidas ta ülepea sellest rääkida suudaks.

Teda valdab häbi.

Manfred ütles, et ei suuda teda enam vaadata. Kui Hanna vaba-tahtlikult ei lähe, muudab mees ta elu põrguks.

Asju, mida ta Christianiga viimase poole aasta jooksul jagada ei ole suutnud, on palju, aga Hanna ei jaksa sellega praegu tegeleda. Täna õhtul mitte, see tuleb jätta mõneks teiseks korraks.

Nüüd tahab ta lihtsalt koju jõuda, valada endale veel viina ja kuuma vanni vajuda. Maailma välja lülitada ning pääseda mõtle-mast sellele, mis viltu läks.

Silmi tõusevad pisarad, kuid ta pilgutab nendest vabanemiseks vihaselt silmi.

Ta teeb näo, justkui oleks kõik nagu ikka, vähemalt veel mõnda aega, kuniks olukord talle kohale on jõudnud. Tulevikule mõtleb ta homme.

Sügava ohkega lükkab ta välisukse lahti ja läheb trepist üles oma korrusele. Ta kõhkleb korteriukse ees, pühib ära ikkagi silmi kerki-nud pisara.

Seejärel pistab ta võtme lukuauku ja keerab.

2

Korterisse sisenedes näeb Hanna esmalt esikus musta ratastega kohvrit.

Ta laseb oma raske koti esikuvaibale maha ning riputab märja jope nagisse. Kas neil on keegi külas? jõuab ta mõelda, enne kui näeb, et kott on Christiani oma, see, mida mees kasutab, kui mõneks päevaks ära sõidab.

„Halloo?“ hüüab Hanna üsna vaikselt. „Ma olen kodus.“

Ta viskab jalanõud jalast ning astub köök-elutuppa.

Kõik pinnad läigivad puhtusest nagu ikka. Nad tegid just remonti ja Christian kulutas üsna palju aega värvide ja materjalide valikule. See oli tema mõte, Hanna oleks võinud rahumeeli veel mõnda aega vana sisustusega edasi elada. Aga tuleb tunnistada, et ilus sai küll. Hallid kiviplaadid sobivad toon-toonilt köögikappidega. Põrgulikult kallis puitpõrand paneb ansamblile punkti.

Liitigi tundub, nagu oleks ta kinnisvaramaaklerist elukaaslane nende kodu justkui kliendile näitamise eel üles vuntsinud.

Hanna avab sahvriukse ja otsib midagi juua. Viina neil pole, aga ta leiab pudeli punast veini ning valab suure klaasi täis. Pisarad kipitavad kurgus, kuid ta muudkui neelatab. Ta ei taha enam töö pärast nutta. Muuta ei saa enam midagi.

Ta märkab ahjuuksel oma peegeldust. Ta näeb hirmus välja. Märjad juuksed kleepuvad peadligi, ripsmetušš on silme alla valgunud. Tavaliselt ei kasuta ta kuigi palju jumestust, aga täna oleks ta tahtnud, et ta katkistel huultel oleks vähemalt veidi huuleläiget olnud.

Klaas käes, läheb ta vannituppa ja loputab näo üle. Seejärel keerab ta vannikraani lahti, et vann sooja vett täis lasta. Ta hingab sügavalt sisse, enne kui magamistuppa astub, et Christianile tere öelda.

Ainus, mida ta soovib, on üks kallistus.

Mees on lilla voodikatte peal pikali, täiesti riides, ja näpib mobiiltelefoni. Kui Hanna sisse astub, tõstab ta pilgu, ning ehkki nad on viis aastat koos olnud, reageerib Hanna sellele, kui ligitõmbav mees on.

Kõhus lööb värelema nagu alati.

Christian vastab kõikidele mehelikkuse normidele. Tal on tugev lõuajoon, paksud helepruunid juuksed ja poisikeselik sarm, mida ta kasutada oskab. Ta on staarmaakler, kes armastab oma tööd ja iga uut müüki. Pikemas perspektiivis soovib ta oma büroo avada. Mehe elurõõm on nakkav, temaga koos tundub elu helgem.

Olgugi et Hanna ei taha oma kohutavast päevast rääkida, igatseb ta mehe hääle järele. Osa temast tahaks Christianile kaissu pugeda ja lahinal nutta. Tunda ta embust ning kuulda teda ütlemas, et kõik saab korda.

Kõik läheb hästi.

Christian tõuseb voodist, mobiil käes. Kuid ta ei puuduta Hannat, ei kallista teda ega tõsta ta põse silitamiseks kätt. Samamoodi ei lausu ta sõnakestki Hanna äranutetud silmade ega selle kohta, et too näeb välja nagu uppunud kassipoeg.

Midagi on viltu. Kogu keha on valu täis.

Christian on närviline, taipab Hanna. Huuled on kokku surutud, ta paistab südant kõvaks tegevast, kui suu avab.

„Me peame rääkima,“ ütleb ta rangelt toonil. „See ei toimi enam.“

Läheb hetk aega, enne kui need sõnad kohale jõuavad. Sellegipoolest Hanna ei mõista.

Ta püüab mehe näoilmele midagi välja lugeda, kuid see on kinine ja võõras.

„Mida sa silmas pead?“ küsib ta.

„Meid kahte. See ei toimi enam.“

Ühtegi mõistlikku vastust ei tule pähe. Keel on paks ja paindumatu, ei taha koostööd teha.

Selle asemel põrnitseb Hanna klaasi oma käes. Paanika pääseb paisu tagant valla ning täidab rinna millegi kleepuvaga.

„Mida sa ütlesidki?“ kokutab ta lõpuks.

„Me ei või enam kauem koos olla.“

„Miks siis?“

See on rumal küsimus.

„Sinuga on võimatu koos elada,“ vastab mees.

Hanna püüab endiselt kõigest väest mõista, mida mees öelda tahab. Tuleb tunnistada, et nende vahel pole juba tükk aega kõik hästi olnud, aga kõik tülitsevad vahel, see kuulub asja juurde. Sellest peaks mees ka aru saama?

Muidugimõista on viimasel ajal politseis tohutult keeruline olnud ja ta teab, et on lasknud sel endale mõjuda. Viha ebaõiglase kohtlemise pärast on koju kaasa tulnud. Ta on õhtuti olnud pahur ja järsk või lihtsalt voodisse varisenud, kuid nii hull pole kõik ometigi olnud?

Või?

„Kas minuga on võimatu koos elada?“ kordab ta.

„Me teeme teineteist ainult õnnetuks,“ vastab Christian ja läheb temast mööda esikusse.

Hanna kooserdab järele.

„Nii on parem,“ jätkab mees.

Häälest kostab väsimust, kuigi see on siiski parem kui too algne külm ja terav toon.

Christian sirutab käe nurgas seisva ratastega kohvri järele. Paupealt vihkab Hanna seda kotti.

„Mis mõttes parem?“ kordab ta uuesti, nagu ei suudaks ühtainustki lauset iseseisvalt kokku panna.

Kas see on tõesti tema, kes siin seisab ja seosetuid lauseid kordab?

Christian ohkab.

„Viimasel ajal me ainult tülitseme. Me pole juba kuid seksinud. Pole mingit mõtet enam jätkata. Sina pole rahul ja mina ka mitte. Meil on teineteiseta parem. Kahju küll, aga nii see on.“

Hanna jääb teda vahtima. Kogu keha valdab tugev ebareaalsustunne. Korter näeb välja nagu ikka. Üleriided ripuvad riidepuudel, jalanõud on korralikult reas. Täpselt samamoodi nagu hommikul kodust väljudes, enne seda, kui kõik tööol kokku varises.

Kas nüüd puruneb kildudeks ka eraelu? Samal päeval?

Ta näeb, kuidas mees tõmbab käega läbi helepruunide juuste, samade juuste, mida Hanna pärast vahekorda nii palju kordi oli silitanud. Nad kuuluvad kokku, Christian peab sellest ometi aru saama?

Kui tema läheb, pole Hannal kedagi. Siis jääb ta täiesti üksinda.

Ära mine! karjub ta sisimas. *Ma võin muutuda.*

„Ma armastan sind,“ sosistab ta.

Christian seisab vaikides. Üle ta näo libiseb vari, pea mikroskoopiline muutus, kuid Hanna jõuab sealt tabada hetkelise välgatuse. Ta mõistab, kuigi mees pole sõnagi lausunud.

„Sa kohtusid kellegi teisega?“

Mees kõhkleb, seejärel noogutab talle otsa vaatamata.

Samahästi oleks Christian võinud talle vastu lõugu virutada. Ise on ta nende viieaastase kooselu jooksul mitu korda rääkinud sellest, et kõike peale truudusetuse on võimalik andeks anda.

Nendest ei pidanud kunagi saama selliseid, kes tegutsevad teineteise selja taga. Nende armastus oli tugev ja aus.

„Mul on plaanis nädala sees ühe sõbra pool elada, et sul oleks aega välja kolida,“ ütleb Christian ning tõmbab kohvri käepideme välja.

„Välja kolida?“

Hanna vaatab aeglaselt ringi, pilk jääb pidama ilusal nahast pehme mööbli komplektil, mille Christian oli ühest näidiskorterist soodsalt ostnud. Avara akna all vaatega Räsunda järvele seisab sametine tugitool. Hannal on kombeks sellesse kerra tõmmata ja raamatut lugeda. Villase pleedi, mis ripub üle toolileeni, sai ta jõulukingiks.

Ta pilgutab silmi ning talle jõuab kohale, et korter kuulub Christianile. Mees oli selle ilusa kolmetoalise korteri just nende kohtumise eel ostnud. Hanna elas mingis räpakas ühetoalises, mille ta oli üürinud politseikooli lõpetamise järel.

Toona oli valik lihtne.

Kuid see on olnud nende *ühine* kodu. Nüüd tahab mees ta lihtsalt niisama tänavale visata.

Hanna ajab selja sirgu.

„Sa ei või mulle sedasi teha.“

Hääl väriseb ja ta vihkab, et ei suuda end talitseda.

„Kus mina elama hakkab?“

Vähemalt on Christianil oidu näha välja, nagu oleks tal häbi.

„Ära hakka asja keeruliseks ajama,“ pomiseb ta. „See on minu korter. Mina olen peaaegu kõik intressid ja kommunaalkulud maksnud.“

Sest sa oled palju rohkem raha teeninud, tahaks Hanna vastu vaielda, kuid teab, et sellel poleks mõtet, kuigi nad leppisid sellises jaotuses kokku.

Politseiniku palgaga kuigi kaugele ei jõua.

Christiani mobiil heliseb. Ta vajutab kõne kinni, kuid Hanna jõuab selle ajaga siiski ekraanile ilmunud nime näha.

Valérie. Ta ei tunne ühtegi Valéried. Ja mis nimi see üldse on?

Siis saab ta kõigest aru.

„Sa sõidad tema poole? Seal sa eladki, kuni mina välja kolin?“

Christiani vastus viibib hetke liiga kaua.

„Jah,“ vastab ta lühidalt ning pöörab ukse poole.

Seljakeeramise peale variseb kõik kokku.

Christian kavatseb jalga lasta, ilma et nad oleksid isegi asju selgeks rääkida jõudnud. Ta on just pommi plahvatama pannud ega leia Hanna ärakuulamiseks kuradi viit minutitki.

„Vaata mulle otsa,“ karjub ta. „Otsa võid sa mulle ju vähemalt vaadata!“

Kui Christian uuesti tema poole pöördub, liigub parem käsi omatahtsi.

Hanna tõstab klaasi ja heidab veini mehele otse näkku. Veripunaste piiskade rada voolab üle tolle otsaesise ja põskede. Riinetele tekivad suured tumedad plekid.

Ta jõllitab meest, saamata täpselt aru, mida ta just tegi.

„Kurat, sa oled peast põrunud,“ sisistab Christian.

Ta kuivatab oimukohti käega, ilma et sellest abi oleks.

„Vaata, et sa hiljemalt pühapäevaks välja kolid. Ma tahan võtmeid tagasi, kuuled?“

Mees virutab ukse kinni ja Hanna vajub põlvili.

Ta on sellises šokis, et ei suuda isegi nutta. Raske on hingata.

Seejärel kuuleb ta vee pladinat, kui vann hakkab vannitoas üle ääre ajama.

Teisipäev, 10. detsember

3

Kui politseiinspektor Daniel Lindskog end päevaks valmis seab, magavad veel nii Ida kui beebi kahekohalises voodis mündirohelise teki all. Ida on külili, ta pikad tumedad juuksed on segamini üle padja laiali. Alice magab selili ja hingab nohisedes läbi poolsuu.

Daniel jääb voodi äärde seisma, pilk tütrele. Armastus Alice'i vastu on avanud südames sellise sopi, millest tal enne aimugi ei olnud. Midagi juhtub, kui ta tüdruku tibatillukesi sõrmi puudutab. Temast saab keegi teine, mees, kes võib oma lapse eest minna läbi tulest ja veest.

Ta on elanud kolmkümmend kuus aastat, teadmata, mis on tingimusteta armastus. Pole midagi, mida ta tütre nimel teha ei võiks.

Samas on vaikus kergenduseks. Alice oli öösel mitu korda üleval. Ehkki nad elavad ruumikas kolmetoalises korteris, ei ole tillukese beebi lohutamatu gaasivalunutu eest kuhugi pääsu. Pärast esimesi elukuud on kõik omadega läbi.

Kui Daniel dušivee jooksma keerab, on tal uni silmas ja keha tinaraske. Tulikumast veest käivitumiseks ei piisa, alles vee jääkülmaks keeramine äratab ta šokiga üles. Ta paneb end korralikult riidesse: teksad jalga ja paksu tumesinise villase kampsuni särgi peale. Politseiinspektorina pole tal vaja vormiriietust kanda, samas on soojad riided sellisel aastaajal vajalikud. Kunagi ei tea, millal tuleb õue pakase kätte minna. Sellepärast on tal juba mitu aastat habegi – see kaitseb tegelikult pisut lõuga. Pealegi on see üsna kena, kuigi ta ei söandaks seda välja öelda.

Ta ei hakka hommikusööki sööma, et mitte Alice'it üles ajada. Ta võib jaoskonnas tassi kohvi võtta, hommikuti pole ta kunagi eriti näljane olnud. Parem on, kui Alice veidi magada saab, sest siis magab Ida ka. Naisel on muutusega endiselt raske kohaneda, ta on

emaks saamisest vapustatud ja oma uues rollis ebakindel. See, et Daniel on päeviti ära, ei tee asja paremaks.

Nad on mitu korda korralikult tülitšenud – asi on tegelikult olnud pisiasjades –, ent varem ei tülitšenud nad kunagi.

Danielit vaevavad tihti süümekad. Nad ei olnud plaaninud last saada, vähemalt mitte nii kiiresti, juba pooleaastase suhte järel. Kui Alice tekkis, olid nad vaevu jõudnud teineteisega korralikult tutvaks saada.

Ida rääkis abordist, kuid Danieli täitis rõõm mõttest isaks saada. Ta oli seda aastaid oodanud.

Ida on kümme aastat noorem. Ühel laupäeval, kui nad Byggetis, Åre kõige populaarsemas väljaskäimise kohas kohtusid, oli naine lahe nooruslik suusaõpetaja, oma eluga hoopis teises punktis.

Selle meenutamine tekitab endiselt õrnu tundeid. Tol õhtul pulbitses Alice elust, ta oli nii armas, et mees ei suutnud temalt pilku lahti rebida. Nad tantsisid kogu öö ja Daniel tohtis ta koju saata.

Armumistunne valdas teda otsekohe ja tugevamini kui kõik muu, mida ta varem oli kogenud.

Ida süstis temasse elu, ta vedas meest kaasa hulludele lumesaanimatkadele ja piknikutele mägedes. Ta on siin üles kasvanud ja tunneb peaaegu kõiki. Koos Idaga hakkas Daniel end Åres koduselt tundma, kuigi oli seal juba kaks aastat elanud.

Ühine laps Idaga oleks imeline. See oli olnud ta esimene reaktsioon, kui naine talle kahe sinise triibuga pulka näitas. Daniel soovis seda nii väga ning maalís nende ühise tuleviku heledates toonides.

Nüüd, kui naine on nii väsinud ja omadega läbi, hiilib ligi süütunne.

Daniel lahkub vaikselt korterist ja läheb trepist välisukse. Ta kraabib hoolikalt autoaknaid. Esiklaas on kaetud paksu jääkristallide kihiga, tubli detsimeeter lund matab katuse enda alla. Sellele läheb peaaegu kümme minutit ja nüüdseks on tal juba pea higistamiseni soe.

Tegelikult elab ta töökohast jalutuskäigu kaugusel, suvel kulub tööleminekule veerand tundi, kuid täna on üheksateist külma-krandi ja kottpipe. Veerand tunni pärast kohtub ta kolleeg Anton

Lundgreniga, nad lähevad Duvedi kooli ettekannet pidama. Ka see on osake politseitööst hõreda asustusega kohas – informeerimine ja koostöö. Antoniga, rõõmsameelse ja otsekohe kohaliku noormehega, töötab ta kõige rohkem koos. Sel ajal, kui Daniel õhtuti Ida ja Alice'i juurde koju kiirustab, läheb Anton tavapärasele jõutreeningule.

Åre jaoskond on väike, vaid kolm uurijat ja seitse korrakaitsepolitseinikku, kui kõik kohad täidetud on. Ise kuulub ta ametlikult Östersundi alla, kuigi istub mõned päevad nädalas Åres.

Daniel käivitab auto ja mõtleb, kas öösel oli küla peal palju liikumist.

Arvatavasti mitte, ilmselt läheb hullemaks neljapäeval, luutsinapäeva eelõhtul, kui koolinoored pidu panevad. Kuigi senikaua, kui möllavad kohalikud teismelised, läheb olukord harva käest. Just turistid hoiavad Danieli ja ta kolleegid tegevuses. Hooaeg pole veel alanudki, kuid peagi ootavad ees baarikaklused, kaklused taksojärjekorras või tülinorimine hamburgerirestoranis. Nii mõnigi suusavargus ja purjus peaga sõit on samuti argipäeva osa.

Kui Daniel enne seitset parklast Åre politseijaoskonda suundub, on hakanud sadama laia lund.

4

Katkematu löikav heli äratab Hanna unest.

Läheb mõni hetk aega, enne kui ta mõistab, et seda õudset häält teeb mobiil. Ta kobab öökapil telefoni järele ja pingutusest lööb silmist sädemeid.

Hägused mälopildid suurtest alkoholikogustest tuletavad end meelde; see, kuidas ta, pudel käes, voodisse ronis ja end pildituks jõi.

Lõpuks see lärm katkeb ja Hanna vajub tagasi padjale. Siis hakkab uuesti pihta. Hanna sirutab käe ja tal õnnestub lõpuks telefon kätte saada.

„Halloo,“ kraaksatab ta.

„Kas ma ajasin su üles?“ küsib ta vanem õde Lydia kähku.

Lydia on kümme aastat vanem. Ta on edukas advokaat, tal on kaks ebanormaalselt hästi kasvatatud last ja ta on õnnelikult abielus niisama eduka finantssektoris tegutseva mehega, kes teenib roput palju.

Õde meeldib Hannale, ent ta ei jaksa õieti suhelda. Lydia on pidev meeldetuletus kõigest, mida nende vanemad oma lastelt ootavad. Seda, milleni Hanna iial ei küündi.

„Kas sa tead, mis kell on?“ jätkab Lydia, kes on oma suures Lidingö villas igal hommikul varajane.

Hanna piilub uduse pilguga ekraani poole. Üksteist ennelõunal.

Sel pole mingit tähtsust. Tal pole niikuinii tööd, kuhu minna.

Christian jättis ta maha.

Šokk on tagasi samal hetkel, kui ta sellele mõtleb. Kõhus tõmbub krampi.

Kõik teeb haiget.

„Ma hakkab haigest jääma,“ pressib Hanna läbi hammaste.

Mingis mõttes ta ongi haige. Selles kohas, kus peaks asuma süda, on suur valutav tühimik.

Ta ei suuda nuukset tagasi hoida.

Lydia võib küll olla kuitahes uljas ja edukas, kuid kurt ega tunnetu ta pole. Ta kuuleb otsekohe, et miski on mäda.

„Mis juhtus?“

„Ei midagi,“ sosistab Hanna.

Ta ei kavatsenud oma olukorrast rääkida. Ta on harjunud ise hakkama saama. Tema olukorda ei anna ju võrreldagi nende naiselega, keda ta töö tõttu kohtab, keda pekstakse ja kes on ohus. Ent ta on nii kurb. Tunneb end armetu ja läbikukkununa. Kui ta oma õele tõtt räägib, muutub see tõelisuseks.

See mõte paneb Hanna kiunatama.

„Mis juhtus?“ kordab Lydia.

Hanna kõõksub torusse nutta.

„Hanna?“

„Christian lasi jalga,“ nuuksub ta lõpetuseks. „Ja pealegi ei ole mul enam tööd. Mu ülemus sõimas mu eile läbi ja ütles, et ma pean endale uue töökoha otsima.“

Viimased sõnad lihtsalt voolavad temast välja. Tatt tilgub helesinisele tekikotile. Ta pigistab silmad kinni, kuid pisarad voolavad niisamagi.

„Ma pean hiljemalt pühapäevaks välja kolima.“

Ta püüab tulutult tekikotiservaga silmi kuivatada.

Lydia ahmib vaevukuuldavalt õhku.

„Kus Christian on?“ küsib tal

„Oma uue tšiki Valérie juures.“

Kordki pole Lydial sõnu.

„Oih,“ ütleb ta lõpuks. „Milline siga.“

Hanna hakkab kõvemini nutma.

„Küll kõik laheneb,“ lohutab Lydia mõne aja pärast. Ta hääl on leebem, pigem nagu vanemal õel, kes lapsepõlves Hannale muinasjuttu ette luges, kui võimukal naisel, keda ärilehtedes intervjueeritakse.

„Sa tuled sellega toime, kullake, ma tean,“ lisab ta.

„Mida ma teen?“ sosistab Hanna. „Kuhu ma lähen? Millest ma elatun?“

Teisel pool toru kõlab koputus uksele ja sügav mehehäääl pomiseb midagi, millest pole aru saada.

„Mul hakkab nüüd paraku üks koosolek,“ ütleb Lydia Hannale. Tavapärane tõhus ja pisut stressis häääl on tagasi. „Ma helistan sulle, kui see läbi saab. Las ma mõtlen veidi.“

„Ära emale midagi ütle,“ sosistab Hanna. „Luba.“

Nende peres on rollid juba ammu ajast paigas. Lydia on see tubli ja edukas, kellega vanemad Hispaania sõprade ees eputavad. Hanna on pesamuna, kellest räägitakse pigem vaikse häälega. Temas on nad alati pettuma pidanud. Ta boheemlasliku elustiili ja lõpuks ka karjäärivaliku peale pidid ta kõrgkoodanlastest vanemad punase veini peaaegu kurku tõmbama.

Ainult ta suhtega Christianiga võis ema rahule jääda.

Nüüd on see läbi.

Hanna paneb mobiili ära ja tõmbab teki üle pea. Mõistusevastane, kuidas Christian teda alt vedas. Kuidas ta võib temaga sedasi käituda? Pärast viit koos oldud aastat?

Mõte sellele, et mees on oma uue tüdruku juures, muudab asja veel hullemaks. Eile ärkasid Hanna ja Christian ühes voodis. Nüüd on mees igaveseks läinud.

Pealegi ei ole Hannal kuskil elada. Stockholmi eluasemeturg on džungel. Pole ühtegi vaba üürikorterit, kõigest hirmkallid ühistukorterid, mis maksavad miljoneid. Rahasumma, mida tal pole ega saa kunagi olema.

Emalt ja isalt ta laenata ei saa. Ainuüksi mõte neile helistamisest ja rääkimisest on võimatu.

Tema, keda kutsutakse „nende väikeseks eksituseks“, pole kunagi midagi õigesti teha osanud.

Ta ei suutnud Christianit hoida ja tal pole kolmekümne nelja aastaselt raha omaenda eluaseme soetamiseks.

Mida peale hakata? Kuhu minna?

Lydia helistab tunni aja pärast, täpselt nagu lubas.

Hanna on ikka veel voodis. Nutt on lõpuks vaibunud, ta vahib apaatselt lakke. Peaks duši alla minema, peavalutableti sisse võtma, püüdma hommikust süüa.

Ta ei suuda ühtegi lihast liigutada.

„Nüüd teeme nii,“ alustab Lydia leebel toonil, nagu kõneleks lapsega. „Sa sõidad meie Åre majja ja puhkad mõned nädalad.“

„Åre?“ pomiseb Hanna vastuseks.

Seal veetsid nad õe ja vanematega kõik talvevaheajad. Kuid Hanna pole seal gümnaasiumist saati käinud, kuigi talle on alati suusutada meeldinud.

Mõned mälestused teevad endiselt haiget.

Lydia jätkab kiires tempos:

„Sel ajal uurin mina välja, kuidas on lood sinu ja Christiani korteriga. Ta ei saa sind lihtsalt välja visata, seda ma ei luba. On olemas miski, mida nimetatakse partnerlusseaduseks. Pealegi kavatsen ma su töökohaga paar sõna vahetada.“

Lydia suus kõlab kõik nii lihtsalt.

„Me käisime eelmisel nädalavahetusel Åres,“ jätkab ta, „aga teisel pühäl lähme sellele kruiisile, millest ma rääkisin. Maja seisab vähemalt jaanuari lõpuni tühjalt.“

Lydia ja tema mees Richard ehitasid mõne aasta eest Åre külje alla Sadelnisse suure maja. Hanna pole seal kunagi käinud, kuid Lydia on elegantsest sisustusest uhkeid pilte näidanud.

Ainuüksi diivan maksis ilmselt rohkem kui Hanna kolme kuuga teenib.

„Nii on praegu kõige parem,“ ütleb Lydia.

Hanna kahtleb selles. Aga muud valikut tal pole. Tal pole kuhugi minna ega tööd. Ega kuigi palju rahagi.

„Ma broneerisin sulle lennupileti.“

Lydia ei jää Hanna reaktsiooni ootama.

„Lend läheb pärastlõunal kell pool neli. Siis on sul koht lennujaamabussil Östersundi lennujaamast, see peatub Åres, Björnenis. Seal on ainult kümme minutit majani minna, või võtad takso.“

Õe teovõime tekitab Hannas veelgi suurema halvatustunde. Kuidas ta saaks minema sõita, tema, kes ta ei jaksa isegi duši alla minna ega riidesse panna? Veelgi vähem Åresse lennata.

Ta ei jaksa isegi tänulik olla. Isegi mobiili käeshoidmine on pingutus, käsi väriseb, kuigi ta on pikali.

„Õige jah,“ lisab Lydia. „Kell kolmveerand kaks tuleb takso sulle järele. *Check-in* on juba tehtud.“

„Ma ei saa endale Arlandale taksosõitu lubada,“ vaidleb Hanna vastu.

Lydia on nagu teerull, kui ta käima läheb. Tema suhtumine, et kõik on parandatav, on kõikehõlmav. Nagu oleks tal peas mingi kujuteldav nimekiri, kuhu saab punkt punkti järel linnukese teha.

Nagu läheks kõik alati paremaks, kui midagi *teha*.

„See on juba makstud, ära selle pärast muretse. Takso läheb minu arvelt.“

Ta turtsatab rahulolevalt.

„Olgu siis,“ lõpetab Lydia, „olukord on kontrolli all.“

Mitte miski pole kontrolli all.

Kuid Hannal pole ei jaksu ega oskust seda seletada. Samuti ei jaksa ta Lydiale vastu vaielda.

„Tänan,“ sosistab ta roidunult.

„Sügavkülmas on hunnikus toitu, võta, mida tahad. Laena suusavarustust ka, meil on nii palju lisavidinaid, et võiksime suusalae-
nutuse avada.“

Lydia itsitab omaenda nalja peale.

„Helista mulle, kui sa kohale oled jõudnud, et ma teaksin, et kõik on hästi. Nüüd ma pean lippama. Ma kohtun ühe tähtsa kliendiga tema kontoris ega taha hilineda. Jõuluag, kõik peab enne pühi valmis saama. Tead ju küll, kuidas sellega on.“

Nad lõpetavad kõne ja Hanna püüab kuuldot seedida.

Lydial on plaanis ta Åresse haavu lakkuma saata. Põhiline on korraldatud, Hannal tuleb ainult riided selga panna ja kott pak- kida. Takso on varsti kohal.

Åre.

Ta näeb Åreskutanit silme ees niisama selgelt, nagu seisaks ta selle võimsa mäe jalamil. Lydia jaoks on enesestmõistetav ehi- tada oma igatsetud puhkusemaja just sinna, Jämtlandi mägedesse. Hanna on seda paika samuti alati armastanud, kuid pole kunagi samamoodi tagasi pöördunud. See meenutab liialt lapsepõlve, just aastaid, kui ta oli vanematega üksi ja Lydia oli kodust välja kolinud.

Nüüd pole tal valikut. Kui ta Åresse ei sõida, pole tal kuhugi minna.

Hanna tõmbab voodil kerra. Ta igatseb Christianit nii väga, et võib katki minna.

Temaga koos ärkamise tunne hommikul.

Teise inimesega koos elamise turvatunne.

Olla kahekesi.

Kui ta voodis ümber pöörab, tunneb ta padjal ikka veel mehe lõhna.

Suudaks ta vaid kella tagasi keerata ja kõik jälle heaks muuta.

6

Kooli vestlusruum, kus Amanda Halvorssenil peaks klassijuhataja Lasse Sandahliga arenguvestlus tulema, on lukus. Lasse Sandahl on klassijuhataja Jämtlandi gümnaasiumi majandusklassile, kus Amanda viimast aastat käib.

Ilmselt mees hilineb, nad pidid kell neli kokku saama. Tüdruk loodab, et klassijuhataja on varsti kohal. Kool asub Järpenis ja buss Åresse väljub kaksikümne minutit enne viit.

Kuna ta sai septembris kaheksateistkümneseks, ei ole seekord vanemaid kaasas. See on esimene kord ja tundub päris mõnus. Ema on pidevalt tema koolitöödest jahvatamisega nii tüütu. Ta topib oma nina igale poole, tahab alati teada, kuhu Amanda läheb ja kellega suhtleb. Nagu ei suudaks mõista, et Amanda ongi juba täisealine. Et ta otsustab ise.

Sellepärast ei ole Amanda ka Viktorist rääkinud.

Ta teab täpselt, mida ema ütleks, kui tema uuest poisist kuuleks. Viktorit ei võetaks ta kehva maine pärast just kuigi entusiastlikult vastu.

Amanda istub valgeks vööbatud koridoris seinäärsele pingile, võtab mobiili taskust välja. Ta kontrollib ekraanilt oma soengut, äsja mustaks värvitud juuksed ulatuvad täpselt õlgadeni. Tavapäraselt on ta oma silmad mustaks värvunud ning kasutanud uut ja pisut liiga kallist tumepunast huulepulka, mille ta mõne päeva eest ostis.

Ta teeb Snapchati lahti ja vaatab hajameelselt *story*'sid. Ebba, ta parim sõbranna, on saatnud mõned snäpid ja ühe sõnumi, kuigi nad lahkusid teineteisest vähem kui veerand tunni eest.

Miks Lasse ei tule?

Amanda on üksinda koridoris, enamik kooli neljasajast õpilasest on tänaseks lahkunud. Amanda on näljane ja tahab koju. Pealegi